

ההר הפירסומי הוליד עכבר עיתונאי קטן מאוד. הוצפת הכתבת עלתה על כישוריה

זאת היתה סנסציה. על המירקע הופיעה בלונדית זוהרת, הוצגה בשם עליוה אסולין. היא בישרה שזה עתה ביצעה מיבצע עיתונאי חסרתקדים: היא כיקרה בעמאן. את הדיווח שלה, כך יעצה, יש לקרוא בסוף-השבוע בצי הרון חדשות.

רם עכרון, המראיין של זה הזמן, העיר לה בעדינות שכבר היו שני עיי תונאים ישראלים שערכו ביקורים ב" ירדן: אמנון קפליוק ואורי אבנרי. המ רואינת פטרה אותם בוילווול. הם באו, כך אמרה, "תחת מיטריית אש"ף", בעוד שהיא באה לירדן באופן עצמאי.

טענה זו מעידה על אידיעה. אמנון קפליוק אמנם בא לירדן בפעם הראשונה כדי לסקר את מושב המר עצה הלאומית הפלסטינית, אך ההיתר לבואו היה ירדני. בפעם השניה בא קפליוק כעיתונאי המסקר את ירדן. הוא נשא דרכו צרפתי וייצג את היר מון הצרפתי היוקרתי לה מונד.

אורי אבנרי הוזמן על-ידי אישיות ירדנית, ולא היה לנסיעתו זו קשר עם אש"ף. הוא הופיע בשם העולם הזה ושהה שבוע בירדן.

מאסר-מלון. עכרון, מראיין מיון מן שתוכניתו היא בעלת יוקרה אינטי לקטואלי, ניסה לרובב את העיתוני אית כדי לעמוד על רשמיה מן הביקור רביהתושיה בכירה הירדנית. הוא לא הצליח למלט מפיה רב. הרושם היה שכרי לעמוד על חוויתיה המסעירות ומסקנותיה המפליגות יהיה צורך לקי רוא את כתבתה בחדשות.

אחרי פירסומת מוקדמת רחינה זו, אכן עוררה הכתבה ציפיות. אך כגודל הציפיות היה גודל האכזבה. הפירסומת המוקדמת היתה, כמעט, גניבת-דעת. היא בוודאי הוכיחה שהעיתונאית נחר נה כחוצפה יותר מאשר ככישורים מיקצועיים.

אחרי שהתייחסה בוילווול לקורמיה, ששניהם סיירו ברחבי ירדן וביקרו גם בעקבה (אבנרי ביקר גם בפטרה) חשי פה הכתבה עובדה פשוטה: אסולין שהי תה בירדן כסדרהכל כמשך 48 שעות, ובמשך מרבית הזמן הזה היתה כלואה בבית-המלון.

לדבריה, באה בדרך-כבוד גרמני ובשם עיתון גרמני, מבלי להודיע מראש שי היא ישראלית. היא הודיעה על הוזהה לפקיד ווטר, בחור שמחזיק מישרר-ההסברה במלון. כאשר זה העביר את המידע לממונים עליו, נכלאה הכתבת במלון, והיא התבקשה לצאת במטוס הראשון. הוצמרה לה שמירה, והיא הובלה לנמל-התעופה על-ידי הכול-שת.

לפני כן היתה לה האפשרות לערוך סיור אחד בעמאן, שבו אספה את הרש-מים השיטתיים שיש לכל תייר המבקר בפעם הראשונה בעיר וזה: חזות הכי תים, תכולת חלונות-הראווה, כרוזת, לבוש האנשים ברחוב. זה הכל. היא לא צילמה ולא הביאה עימה אלא תצלומי גלויות לתיירים.

מובן שלא נפגשה עם אישי-שיל-טון, ויכלה לרבר רק עם מי שנקרה בדרכה.

יבול דל. כל זה היה נחמד ויפה, ובוודאי יש לשבח אותה על היוזמה. אולם בכתבה בת 1500 מילים — היבול הדל של ההרפתקה הקטנה — אין אף מילה אחת חדשה או מעניינת. הפירסומת המוקדמת, שערכה לעצי מה, היתה בגדר הטעיה.

רשמיו של אבנרי פורסמו בהעולם הזה (12.3.86) והלאה) בשלוש כתבות.

בני ברק:

סוירת פיאורת

מתוך שתי מכוניות יצאו שלושה גברתנים חרדים, ויצו לעבר רכב שלישי, שבו ישבו שני חרדים אחרים. כאשר התקרבו, קפץ הנגה וברח. הי

הרב אליעזר שך. זאת לא ירושה העוברת מאב לבן?

הרב יעקב לנדא. אני כמו אביו

מתוך אוכלוסיה של 100 אלף איש, 65 אלף הם כיום חרדים. עזיבת התושבים החילוניים הביאה לכך שבית-הספר החילוני בשכונת רמת-אהרון נותר ריק. אנשי שכונה זו, שרובם נימנים כיום עם הורם הליטאי, ביקשו לקבלו לרשותם לשם הקמת בית-ספר לבנות, ואילו חסיד-יגור ביקשו את המקום לשם הקמת בית-ספר חרדי לבנים. הרב יעקב לנדא צידד באנשי-יגור, והעמיד את המקום לרשותם.

על השחיטה, במיקוואות, בעירובין, ב" הסמכת-רבנים, במתן כתבי-כשרות ל" חנויות מזון או בתי-מלון. הוא היה שליט בלעדי וכלי-כול. אומנם היו לו כמה מתנגדים, אך גם אלה לא יצאו נגדו בגלוי, בגלל כוחו הרב.

בגלל שילטונו הבלתי-מעורער של הרב יעקב לנדא היתה בני-ברק העיר היחידה בלא מועצה רתית ובלא רבי-עיר ספרדי.

כאשר החליט ראש-עיריית בני ברק ב-1970 לשנות מצב זה, נתקל בהתנגדות עזה מצידו. הוא החריס את הרבנים האחרים, שהמועצה מינתה. הפלג הליטאי הרגיש את עצמו

בצער חסרתקדים ביהדות החרדית, התיר הרב אליעזר מנחם שך הגשת עתירה לבג"ץ. חסידי גור פנו לרב יעקב לנדא, שנתן תצהירים בזכות

מיטעני-חבלה, הצתות ומכות ★ אבטיחים מוחרמים ★ גלידה כרוה שנמצא בה חלב ★ נקניקים עשויים מחומר לא-כשר ★ עיתוני-תועבה ושאר מרעין בישין במאבק לחיים ולמוות בעיר ההוכחת לגטו חרדי סגור

מקופח, מאחר שהרבנים שהוחרמו היו חסידים, חוץ מזה שררה תמיד ההרגשה שרבי-העיר רואג יותר לציבור החסידי.

נוסע השני, שנשאר ברכב, נתפס והוכה קשה. כשסיימו את מלאכתם, חזרו הי שלושה לריכבם ונעלמו. הבחור שי הוכה הגיש תלונה במיטרה, למרות שאין זה מקובל בעולם החרדי. אלימות זו היא חלק מהמאבק הממושך בין הפלגים החרדים בבני ברק. הפעם היתה ההתנפלות חלק מן המערכה על השליטה על היתרי-כשרות לחנויות למימכר פירות ו-

ב בני-ברק נמשך מזה זמן רב ת" הליך של עזיבת התושבים החי-לונים, ומצד שני מגיעה אוכלוסיה ר"ית-חרדית משאר חלקי הארץ.

חנווני גרין ועיתוני-תועבה מיטען-חבלה בקיוסק

עמדתם. על מעשה זה התרעמו רוב תושבי-העיר, שראו בזה חוסר-שיוויון, ונקיטת עמדה חריגתית. במקום לעשות פשרה או להביאם לדין-תורה, נטה לטובת אחד הצדדים, אמרו הי ליטאים.

עמדתו זו של רב העיר גרמה לכך שהרב שך הכריז, אחרי הדיון בבג"ץ, שאין הוא סומך עוד על ההכשר שנותן הרב יעקב לנדא, ומפסיק להשתמש בו. כך נגרם הפילוג הסופי בין שני המחנות.

עם מותו של הרב יעקב לנדא, קם אחד הרבנים השכונתיים והכריז שבנו של הרב המנוח, הרב משה לנדא, יהיה הרב הראשי של העיר. מינוי זה לא מצא חן בעיני הליטאים, וזו לא ירושה, העוברת מאב לבן? טענו המתנגדים, מה גם שבעיר בני-ברק אין האיש נחשב כגדול בתורה.

באותו הזמן הקים הרב שך עיתון יומי בשם יתד נאמן, המייצג את הפלג הליטאי. עיתון זה התעלם מהסמכתו החפופה של הרב הירוש, ולא העניק לרב לנדא את התואר של רבי-העיר. יחד עם זה התחילו הליטאים לערער על השליטה המלאה של הרב לנדא בשירות-יהדת.

הרב משה לנדא לא הסכים ל-התפשר, או לאפשר פיקוח נוסף בעיר. "אני, כמו אביו, כל הסמכויות היו בידו, וכך יהיה גם אצלי! הכריז. ההשתלטות והכפיה היו כלי-כך קשים, שהעיתון יתד נאמן יצא באחד הימים בכותרת, "הניחוח לנפשנו". ב-

(המשך בעמוד 18) אשר כדנן